

Sygnatura akt **VI U 2462/15**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

P., dnia 14 grudnia 2016 roku

Sąd Rejonowy Poznań - Grunwald i Jeżyce w Poznaniu VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kowalska

Protokolant: protokolant sądowy Anna Buńka

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2016 roku w Poznaniu

odwołania **D. K.**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 23 lutego 2015 roku znak (...)

w sprawie: D. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wyższe jednorazowe odszkodowanie z tytułu wypadku przy pracy

zmienia zaskarżoną decyzję w całości i przyznaje odwołującemu D. K. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 5 marca 2014 roku w wysokości odpowiadającej 7 % (siedmiu procentom) stałego uszczerbku na zdrowiu tj. w kwocie 5110 zł (pięć tysięcy sto dziesięć złotych) z uwzględnieniem wypłaconego jednorazowego odszkodowania w wysokości odpowiadającej 1 % (jednemu procentowi) uszczerbku na zdrowiu

SSR Anna Kowalska

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 23 lutego 2015r. znak: (...) na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity - Dz. U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 ze zmianami) oraz rozporządzeń wykonawczych przyznał D. K. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy w dniu 3 marca 2014 r. w wysokości odpowiadającej 1% stałego uszczerbku na zdrowiu tj. kwotę 730 zł.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że prawo do jednorazowego odszkodowania przysługuje poszkodowanemu, który doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku lub choroby zawodowej. Ponieważ Komisja Lekarska orzeczeniem z dnia 11 lutego 2015 r. stwierdziła 1 % uszczerbku na zdrowiu odwołującego, prawo do jednorazowego odszkodowania przysługuje mu w wysokości 730 zł.

Z decyzją ZUS nie zgodził się odwołujący wnosząc odwołanie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

W toku procesu strony podtrzymały prezentowane stanowiska.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

Odwołujący D. K. w dniu 5 marca 2014r. zatrudniony był na stanowisku instruktora praktycznej nauki zawodu w PIK – (...) spółka jawna w P.. Z tego tytułu odwołujący podlegał ubezpieczeniu wypadkowemu.

W dniu 5 marca 2014 r. pracował na placu manewrowym w W.. Około godz. 8.45 podczas ustawiania rozstawu wideł przy wózku widłowym odpięła się jedna z nich i spadła odwołującemu na nogę. Na skutek czego odwołujący poczuł silny ból w lewej nodze i się przewrócił. W wyniku zdarzenia doznał złamania kości piętowej.

Pozwany organ uznał zdarzenie za wypadek przy pracy. Orzeczeniem lekarza orzecznika ZUS z dnia 22 stycznia 2015r. rozpoznano przebyte złamanie lewej kości piętowej i ustalono iż wypadek przy pracy spowodował 1% uszczerbku na zdrowiu odwołującego. Od powyższego orzeczenia sprzeciw wniósł odwołujący. Orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 11 lutego 2015 r. podtrzymano orzeczenie lekarza orzecznika ZUS o 1% uszczerbku na zdrowiu odwołującego spowodowanym wypadkiem przy pracy.

Dowód: dokumentacja w aktach pozwanego organu znak (...)

W następstwie wypadku przy pracy z dnia 5 marca 2014 r. odwołujący doznał złamania kompresyjnego kości piętowej lewej wygojonego z obniżeniem wysokości kości, przewlekłego zespołu bólowego tyłostopia w przebiegu algo dystrofii z dysfunkcją ruchowa stawu skokowego oraz stłuczenia uda lewego.

Przebyte złamanie kości piętowej lewej powoduje stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 7 % zgodnie z punktem 164a tabeli uszczerbków. Przebyte stłuczenie uda lewego nie powoduje dysfunkcji kończyny nie ma zatem podstaw do ustalenia uszczerbku na zdrowiu.

Dowód: opinia biegłego ortopedy-chirurga urazowego B. Ś. k. 48-49 dokumentacja medyczna 3-20

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych wyżej dowodów. Sąd uznał za w pełni autentyczne i prawdziwe dokumenty zgromadzone w aktach sprawy i w aktach pozwanego organu rentowego albowiem zostały one sporządzone przez osoby do tego uprawnione w ramach przysługujących im kompetencji i w przewidzianej prawem formie. Nadto ich treść i forma nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu, a zatem i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. Powyższe odnosi się także do treści kserokopii dokumentów, co pozwoliło na potraktowanie ich jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej.

Ze względu na konieczność uzyskania wiadomości specjalnych z zakresu medycyny szczególnie cenną podstawę dokonanych ustaleń faktycznych stanowiła opinia biegłego ortopedy-chirurga urazowego. Zaznaczyć należy, iż sporządzona na użytek niniejszego postępowania opinia biegłego lekarza sporządzona została przez powołaną do tego osobę, w zakresie przysługujących jej kompetencji i nie zawiera wad formalnych. Podkreślenia wymaga, iż zdaniem Sądu Najwyższego, wyrażonym w postanowieniu z dnia 7 listopada 2000 r. (w sprawie I CKN 1170/98, opubl. w OSNC 2001/4/64) opinia biegłego podlega ocenie – przy zastosowaniu art. 233 § 1 kpc – na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych we wnioskach. Opinia biegłego podlega zatem, jak i inne dowody, ocenie według cytowanego powyżej artykułu, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Przedmiotem opinii biegłego nie jest bowiem przedstawienie faktów, ale wyłącznie ich ocena na podstawie fachowej wiedzy i specjalnych wiadomości. Nie podlega ona, jak dowód na stwierdzenie faktów, weryfikacji na podstawie kryterium prawdy i fałszu, lecz chodzi o pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii. Sąd nie jest zatem związany opinią biegłego i ocenia ją na podstawie art. 233 kpc. Swoistość tej oceny polega na tym, iż nie chodzi tu o kwestię wiarygodności, lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości rozumowania zawartego w opinii i uzasadnienie, dlaczego pogląd biegłego trafił lub nie do przekonania sądu (por. W. Ossowski Uwagi o korzystaniu z biegłych w sprawach cywilnych, Nowe Prawo 1960, nr 10, s. 1350). Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. (vide orzeczenie Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1990 r., I PR 148/90, OSP 1991, nr 11-12, poz. 300). Według orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 1970 r., I

CR 224/70 (Biul. SN 1970, nr 11, poz. 203) kontrola opinii biegłego powinna polegać na sprawdzeniu prawidłowości – z punktu widzenia wymagań logiki i zasad doświadczenia życiowego – rozumowania przeprowadzonego w jej uzasadnieniu (art. 285 kpc), które doprowadziło do wydania przez biegłego takiej, a nie innej opinii.

Przystępując do oceny opinii biegłego lekarza ortopedy-chirurga urazowego w oparciu o powołane wyżej kryteria oceny stwierdzić należy, iż opinia ta została sporządzona przez specjalistę dysponującego fachową wiedzą medyczną i bogatym doświadczeniem zawodowym w tym zakresie. Opinia została sporządzona po wnikliwym zapoznaniu się przez biegłego z materiałami sprawy, a w szczególności z dokumentacją lekarską dotyczącą odwołującego. W ocenie Sądu, analizowaną opinię biegłego uznać należy za rzetelną, wyczerpującą i czyniącą zadość postawionej przez Sąd tezie dowodowej. Wnioski w niej zawarte zostały sformułowane w sposób stanowczy i przekonujący, wyjaśniając dostatecznie kwestie wymagające wiadomości specjalnych. Godnym uwagi jest to, że biegły nie tylko sformułował wnioski końcowe opinii, ale także zebrał wywiad chorobowy, przeprowadził badanie przedmiotowe i uwzględnił dolegliwości zgłaszane przez odwołującego.

Nadto należy wspomnieć, że opinia nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania, strony nie zgłaszały też żadnych wniosków dowodowych.

Sąd zważył, co następuje

Zgodnie z treścią art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tekst jednolity - Dz. U.

z 2009 r., nr 167, poz. 1322 ze zmianami) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie. Za stały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu nierokujące poprawy, natomiast za długotrwały uszczerbek na zdrowiu uważa się takie naruszenie sprawności organizmu, które powoduje upośledzenie czynności organizmu na okres przekraczający 6 miesięcy, mogące ulec poprawie (ust. 2 i 3).

W przedmiotowej sprawie okolicznością bezsporną było, iż w dniu 5 marca 2014 r. odwołujący D. K. uległ wypadkowi przy pracy.

Sporne między stronami było natomiast ustalenie wysokości uszczerbku na zdrowiu odwołującego – zdaniem ZUS wypadek spowodował u odwołującego 1 % stałego uszczerbku na zdrowiu, natomiast odwołujący podnosił, iż nie zgadza się z tak określonym procentowym uszczerbkiem na zdrowiu.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w sposób jednoznaczny wykazał,

w wyniku wypadku przy pracy w dniu 5 marca 2014r. odwołujący doznał złamania kompresyjnego kości piętowej lewej wygojonego z obniżeniem wysokości kości, przewlekłego zespołu bólowego tyłostopia w przebiegu albo dystrofii z dysfunkcją ruchową stawu skokowego oraz stłuczenia uda lewego.

Z jasnej i przekonującej opinii biegłego ortopedy-chirurga urazowego wynika, iż uraz, którego doznał odwołujący tj. przebyte złamanie kości piętowej lewej powoduje stały uszczerbek na zdrowiu w wysokości 7 % zgodnie z punktem 164a tabeli uszczerbków rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz. U. z 2013 poz. 954). Natomiast przebyte stłuczenie uda lewego nie powoduje dysfunkcji kończyny nie ma zatem podstaw do ustalenia uszczerbku na zdrowiu.

W tej sytuacji, należało ustalić kwotę należnego jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy. Kwestię wysokości w/w świadczenia reguluje art. 12 ust. 1 ustawy wypadkowej stanowiąc, iż przysługuje ono w wysokości 20 % przeciętnego wynagrodzenia za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, z zastrzeżeniem

art. 55 ust. 1. W myśl ust. 5, do ustalenia wysokości jednorazowego odszkodowania (...) przyjmuje się przeciętne wynagrodzenie obowiązujące w dniu wydania decyzji, o której mowa w art. 15, tj. decyzji w przedmiocie przyznania jednorazowego odszkodowania oraz ustalenia jego wysokości.

Z kolei art. 14 ust. 9 w/w ustawy zawiera delegację dla ministra właściwego do spraw zabezpieczenia społecznego, w ramach której jest on obowiązany ogłaszać w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" wysokość kwot jednorazowych odszkodowań, o których mowa w ust. 1 - 4 i art. 12. I tak obwieszczeniem z dnia 26 lutego 2014 roku (Monitor Polski 2014 poz 187) w sprawie wysokości kwot jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej Minister Pracy i Polityki Społecznej ogłosił, że w okresie od dnia 1 kwietnia 2014 r. do dnia 31 marca 2015 roku, a więc w okresie, w którym została wydana zaskarżona decyzja, a to data wydania zaskarżonej decyzji jest miarodajna dla ustalenia stawki jednorazowego odszkodowania (vide uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2009 roku, I UZP 2/09), kwoty jednorazowych odszkodowań z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, o których mowa w art. 12 i art. 14 ust. 1-4 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych wynoszą 730 zł za każdy procent stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu (art. 12 ust. 1 ustawy).

Reasumując, odwołujący wskutek wypadku przy pracy w dniu 5 marca 2014 r. doznał stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości odpowiadającej 7% uszczerbku. Tym samym, odwołujący ma prawo do jednorazowego odszkodowania w wysokości odpowiadającej 7 % uszczerbku na zdrowiu, to jest w kwocie 5110 zł. Kwota ta odpowiada bowiem iloczynowi stwierdzonego u odwołującego uszczerbku na zdrowiu oraz kwoty wskazanej w wyżej wymienionym obwieszczeniu ($7 \times 730 \text{ zł} = 5110 \text{ zł}$).

Wskazać w tym miejscu należy, iż z uwagi na fakt wypłacenia odwołującemu tytułem jednorazowego odszkodowania przez organ rentowy kwoty 730 zł odpowiadającej 1 % stałego uszczerbku na zdrowiu do wypłaty z powyższego tytułu pozostaje różnica pomiędzy tą kwotą a kwotą ustalonego w wyroku jednorazowego odszkodowania czyli kwota 4380zł.

SSR Anna Kowalska